

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 11 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia V Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Marchwicka

Protokolant: Anna Olszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Stare Miasto Jarosława Szymczyka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 marca 2013 r., 11 kwietnia 2013 r. we W.

sprawy

R. L. (R. L.) syna D. i L. z domu Ś.

urodzonego (...)r. w N.

PESEL: (...)

oskarżonego o to, że

w dniu 15 kwietnia 2012 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą zabrał w celu przywłaszczenia odzież oraz obuwie marki S. o łącznej wartości 669,40 złotych, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o.

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **R. L.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, a stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę **10 (dziesięciu) miesięcy** pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w ilości 20 (dwudziestu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;

IV. na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłacenie pokrzywdzonemu (...) Sp. z o.o. w W. kwoty 209,80 zł (dwieście dziewięć złotych osiemdziesiąt groszy), w terminie 6 (sześciu) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych oraz od opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 kwietnia 2012 roku do W. przyjechała W. M. wraz z R. L.. Chodzili po mieście, a następnie udali się do Galerii (...), gdzie R. L. namówił W. M. do kradzieży rzeczy w sklepie (...). Początkowo W. M. odmówiła twierdząc,

że była już karana za kradzież, ale R. L. nalegał mówiąc, że są dobre warunki do kradzieży, bo jest dużo klientów, a ekspedientki nie zauważają. Dał jej także nożyczki, którymi miała przeciąć zabezpieczenia przeciwkradzieżowe odzieży.

/dowód: zeznania świadka W. M. k.122-124;

wyjaśnienia świadka W. M. k. 22 – 22v, k. 122 – 124/

Około godz. 14:00 R. L. i W. M. przyszedli do sklepu (...) w Galerii (...).

Para ta rozglądała się po sklepie. W pewnym momencie wzięli kilka ubrań i poszli do przymierzalni. Po chwili z przymierzalni wyszedł R. L., podszedł do kasy i poprosił o pomoc przy wyborze prezentu dla dziewczyny. Nie mówił on składowi, długo zastanawiał się na swoimi wypowiedziami. Wrócił do W. M., po czym oboje wyszli z przymierzalni i udali się wyjścia. Mężczyzna wyszedł ze sklepu, zaś kobieta została jeszcze w sklepie. Mężczyzna czekał przed wejściem do sklepu. Para ta wzbudziła podejrzenie pracowników sklepu.

/dowód: zeznania świadka M. K. k. 8, k. 110 – 112

zeznania świadka W. M. k. 122 – 124

wyjaśnienia świadka W. M. k. 22 – 22v,

zeznania świadka A. B. k. 58v – 59, k. 109 – 110

częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. L. k. 70v, k. 107 – 109

Kiedy W. M. opuszczała sklep włączyły się bramki antykradzieżowe. W związku z tym pracownica sklepu (...) poprosiła W. M. o ponowne przejście przez bramki.

Okazało się, że kobieta miała w torebce towar ze sklepu (...), tj. buty o wartości 89, 90 zł, bluzkę o wartości 59, 90 zł, kamizelkę o wartości 99, 90 zł oraz 3 pary spodni o wartości: 119, 90 zł, 159, 90 zł i 139, 90 zł. Łączna wartość skradziony rzeczy wynosiła 669, 40 zł.

W przymierzalni odnaleziono paczkę chipsów, w której ukryte zostały metki oraz klipsy zabezpieczające. Do dalszej sprzedaży nadawały się jedynie buty i jedna para spodni. Natomiast pozostała odzież została uszkodzona w ten sposób, że odcięto od nich metki i klipsy.

Na miejsce zdarzenia wezwano funkcjonariusz Policji, którzy zatrzymali W. M., natomiast R. L. oddalił się z miejsca zdarzenia.

/dowód: zeznania świadka M. K. k. 8, k. 110 – 112

zeznania świadka W. M. k. 122 – 124;

wyjaśnienia świadka W. M. k. 22 – 22v.;

zeznania świadka A. B. k. 58v – 59, k. 109 – 110

częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. L. k. 70v, k. 107 – 109

R. L. ma 21 lat. Jest bezdzietnym kawalerem. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Ma wykształcenie gimnazjalne. Nie posiada wyuczonego zawodu. Uczy się w (...) Szkole Zawodowej nr (...) w O.. Pozostaje na utrzymaniu rodziców. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo.

R. L. był wielokrotnie karany sądownie, w tym za przestępstwa kradzieży.

Dowód: protokół przesłuchania podejrzanego k. 10 – 10v

wywiad środowiskowy k. 71

dane o karalności k. 91

wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w Opolu Wydział VII Karny z dnia 10 marca 2011 roku, sygn. akt VII K 67/11 k. 72

wyrok Sądu Rejonowego w Opolu Wydział VII Karny z dnia 19 grudnia 2011 roku, sygn. akt VII K 1042/11 k. 73 /

Na rozprawie **R. L.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia poszedł do Galerii. Nie wiedział jednak, że W. chce coś ukraść. Ona prosiła oskarżonego, aby zaniósł jej ubrania do szatni. Później chodził po sklepie. Pytał o cenę biżuterii, bo chciał kupić dla swojej dziewczyny. Wyszedł ze sklepu i czekał. Jak W. wychodziła z torbą to ją zatrzymali. Wyjaśnił, że pojechał do O., bo miał pociąg.

Na pytania Sądu wyjaśnił, że czekał na W.. Nie umawiali się co mają zrobić później.

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego oskarżony **R. L.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wyjaśnił, że W. M. zna ze szkoły. W kwietniu 2012 roku pojechali razem do W.. Razem też byli w Galerii (...). W jednym ze sklepów, do którego weszli W. dała mu wybrane przez siebie ubranie i poprosiła, aby jej to ubranie zaniósł do przebieralni i tam je zostawił, po czym wyszedł z szatni, chodził po sklepie i oglądał ubrania oraz bransoletki. Rozmawiał także z ekspedientką. Wyszedł ze sklepu i na korytarzu czekał na W.. Kiedy po kilku minutach wyszła ze sklepu to włączyły się bramki antykradzieżowe i została zatrzymana przez ekspedientki. R. L. jeszcze chwilę czekał na W. na korytarzu, a ponieważ nie wychodziła ze sklepu, poszedł na pociąg. Gdy był już na dworcu to zadzwoniła do niego W. i poprosiła, aby wrócił do Galerii (...) i się z nią spotkał i „przyjął karę”. Z dworca wrócił do Galerii (...), ale nie mógł jej znaleźć więc wrócił na dworzec i pojechał do O..

Wyjaśnił, że nie ma nic wspólnego z kradzieżą ubrań, którą dokonała W.. Zaprzeczył, by ją do czegokolwiek namawiał i by do czegokolwiek ją zmuszał.

R. L. podtrzymał powyższe wyjaśnienia.

Na pytania Sądu wyjaśnił, że w O. nie rozmawiał z W. na temat zdarzenia, bo ma swoje sprawy.

Na pytania prokuratora wyjaśnił, że do O. wrócił sam. Kiedy poszli do sklepu nie rozmawiali o niczym. Po tym jak W. dała mu ubrania, zaniósł je do przymierzalni. Pochodził po sklepie. Później wyszedł i na nią czekał.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu przeprowadzone dowody pozwoliły na przyjęcie, iż sprawstwo i wina oskarżonego, nie budziły wątpliwości.

Sąd w zasadniczej części nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego R. L., w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wskazał, że nie widział, by W. chciała coś ukraść i zaprzeczał, by miał ją namawiać do kradzieży. Jego wyjaśnienia były sprzeczne z zeznaniami świadka W. M., którym Sąd dał wiarę w całości. Wersja przedstawiona przez R. L. była uzasadniona zważywszy na rolę, w jakiej występuje w niniejszym postępowaniu. Stanowiły obroną linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się głównie na zeznaniach W. M. i M. K.. Natomiast jedynie posiłkowo potraktował zeznanie funkcjonariusza Policji A. B., który nie był naocznym świadkiem zdarzenia. Został wezwany do sklepu (...) po ujawnieniu kradzieży. Jego zeznania stanowią głównie opis relacji przedstawionej przez W. M..

W. M. natomiast konsekwentnie podawała, że dokonywała kradzieży razem z R. L.. Zeznała, że to on namówił ją do kradzieży w sklepie (...). Razem z W. M. przyniósł ubrania do przymierzalni i podał nożyczki. Następnie przyszedł do niej ponownie poinformować ilu jest pracowników, czy się zbliżają. R. L. stał przed przymierzalnią i obserwował czy nikt nie idzie. Potem wyszedł ze sklepu. W. M. kiedy wychodziła ze sklepu włączyły się bramki antykradzieżowe.

Całą sytuację, tj. już od momentu wejścia W. M. i R. L. do sklepu obserwowała M. K.. Dokładnie opisała wygląd klientów i ich zachowanie na terenie sklepu. Podała, iż wzbudzili podejrzenie pracowników sklepu. Wskazała, że ze sklepu wyszedł najpierw mężczyzna, zaś kobieta chodziła jeszcze po terenie sklepu. Kiedy i ona wychodziła włączyły się bramki antykradzieżowe. Świadek podała jakie rzeczy zostały skradzione i wskazała, że łączną wartość skradzionych rzeczy wynosiła 669, 40 zł.

W toku postępowania przesłuchano także funkcjonariusza Policja A. B., który zeznał, że udał się do sklepu (...) na polecenie dyżurnego. Przekazał relację W. M. na temat przedmiotowego zdarzenia. Podał także jakie rzeczy zabezpieczono i wskazał, że łączna wartość skradzionych rzeczy wynosiła 669, 40 zł.

Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków były spójne, logiczne i konsekwentne. Fakt, iż na etapie postępowania jurysdykcyjnego świadkowie nieco osłabili pewność przyjętego i przedstawionego wcześniej ciągu okoliczności, podając, że nie pamiętają już dokładnie szczegółów zdarzenia, nie deprecjonowało ich zeznań w żadnej mierze. W ocenie Sądu, przyczyną niepamięci jest głównie upływ czasu, zaś dodatkowo w stosunku do M. K. i A. B. charakter ich pracy, gdzie dość często spotykają się ze zdarzeniem kradzieży. Zatem niepamięć o pewnych okolicznościach należało uznać za naturalną. Sąd nie znalazł powodów, by odmówić wiarygodności zeznaniom tychże świadków oraz, by świadkowie ci mieli złożyć nieprawdziwe zeznania oskarżając oskarżonego o dokonanie kradzieży.

Zdaniem Sądu, nie budziła również wątpliwości wiarygodność dokumentów stanowiących dowód w sprawie w postaci danych o karalności, wywiadu środowiskowego oraz odpisów wyroków. Dokumenty te pochodziły od uprawnionych do ich wydania podmiotów. Nadto, dowodów tych nie podważała żadna ze stron, do czego i Sąd nie znalazł podstaw, jak również nie ujawniono w zgromadzonym materiale dowodowym innych dowodów mogących mieć wpływ na ocenę odmienną od przyjętej.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych, popełnienie przez R. L. zarzucanego mu czynu nie budziło żadnych wątpliwości.

Odpowiedzialności karnej za czyn z art. 278 § 1 kk. podlega ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą.

Przez zabór należy rozumieć wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby nią władającej (właściciela, posiadacza lub dzierżyciela) i objęcie we własne władanie. Chodzi tutaj o faktyczne władztwo nad rzeczą, które w wyniku zaboru zostaje wbrew woli posiadacza naruszone. W swych konsekwencjach jednak zabór taki godzi w prawo własności, gdyż sprawca zaboru działa w celu przywłaszczenia zabranej rzeczy, tj. włączenia jej do swego stanu posiadania lub bezprawnego rozporządzenia nią na rzecz innej osoby. Należy podkreślić, że stanowiący istotę kradzieży zabór następuje bezprawnie, bez żadnej ku temu podstawy i bez zgody właściciela lub osoby, której mienie (rzecz) zabrano (wyrok SN z dnia 18 grudnia 1998 r., IV KKN 98/98, Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 7-8).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona omawianego przestępstwa, bowiem w dniu 15 kwietnia 2012 roku działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą zabrał w celu przywłaszczenia odzież i obuwie marki Stradivarius o łącznej wartości 669, 40 zł, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. Na działanie wspólnie i w porozumieniu wskazywało to, iż oskarżony razem z W. M. udał się do sklepu (...) w celu dokonania kradzieży, ponadto przekazał jej nożyczki, aby odcinała nimi zabezpieczenia, zaś stojąc przed przymierzalniami patrzył czy nikt z pracowników nie nadchodzi.

Na podstawie stosownych przepisów Sąd wymierzył R. L. karę w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę na zasadzie art.33§2 k.k. w ilości 20 stawek, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności za przypisane mu przestępstwo Sąd baczył, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oraz społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Sąd uznał, że wymierzona kara pozbawienia wolności będzie adekwatna do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu oraz uczyni zadość wymaganiom art. 53 § 1 i § 2 kk. W przekonaniu Sądu, kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze spełni stawiane jej cele zapobiegawcze i wychowawcze w odniesieniu do oskarżonego. Winna ona unaocznic mu naganność jego zachowania, oraz zapobiec powrotowi do naruszania przez niego porządku prawnego. Natomiast w ramach prewencji ogólnej wymierzona oskarżonemu kara, z jednej strony powinna odstraszać potencjalnych sprawców tego rodzaju występków, a z drugiej ukazując naganność tego rodzaju zachowań oraz nieuchronność kary, winna pozytywnie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Ze względu na wychowawczo-prewencyjne funkcje grzywny, gdyż pozbawia ona sprawcę przestępstwa bezprawnej korzyści, uświadamiając mu nieopłacalność popełnienia przestępstwa, Sąd orzekł obok kary pozbawienia wolności karę grzywny.

Okolicznością obciążającą przy wymiarze kary była uprzednia karalność, nagminność tego rodzaju czynów oraz działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Sąd nie dopatrył się szczególnych okoliczności łagodzących.

W ocenie Sądu, mimo uprzedniej karalności oskarżonego uzasadnionym było warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na 3 – letni okres próby.

Ustalając okres próby Sąd doszedł do przekonania, że w przypadku R. L. konieczny będzie wydłużony okres probacji. Osiągnięcie celu wychowawczego, który jednocześnie w sposób realny potwierdzi trafność postawionej względem oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, wymaga dłuższego okresu próby. Ewentualne wejście oskarżonego w konflikt z prawem, będzie uprawniało Sąd do zarządzenia wykonania warunkowo zawieszony kary w sytuacji, gdyby prognoza kryminologiczna co do oskarżonego okazała się nietrafna. Sąd uznał więc, że w tym konkretnym przypadku orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności nie jest konieczne i cele kary zostaną spełnione, mimo nie orzekania bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Rozstrzygnięcie powyższe winno zmotywować sprawcę do zmiany postępowania.

Zważywszy, że oskarżony jest osobą młodocianą Sąd na podstawie art. 72 § 2 k.k. był zobligowany do oddania oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Instytucja dozoru jest podstawowym elementem poddania sprawcy próbie, umożliwiającym efektywną kontrolę nad wykonywaniem przez sprawcę nałożonych obowiązków próby i przestrzeganiem porządku prawnego. Rola dozoru nie ogranicza się jednak do funkcji kontrolnej, wiąże się bowiem z oddziaływaniem wychowawczym na sprawcę i zapobieganiem w ten sposób jego powrotowi na drogę przestępstwa.

Sąd uznał, że celowe będzie orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku częściowego naprawienia szkody poprzez zapłacenie pokrzywdzonemu (...) Sp. z .o.o. w W. kwoty 209, 80 zł, w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku (art. 72 § 2 k.k.). Orzeczenie to zrekompensuje rzeczywiste szkody poniesione przez pokrzywdzonego przestępstwem. Wysokość obowiązku Sąd ustalił mając na uwadze, iż część przedmiotów która nie została uszkodzona powróciła do dalszej sprzedaż, jak również fakt, że czym został popełniony wspólnie z inną osobą. Tym samym wysokość częściowego naprawienia szkody to kwota 209, 80 zł.

Uznając, iż uiszczenie kosztów sądowych przez R. L. byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację majątkową i rodzinną, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia tychże kosztów, jak również opłaty od wymierzonej kary pozbawienia wolności oraz grzywny.